

15. december 1966 enstemmigt en resolution, som i præambelen *udtrykker dyb bekymring over*, at den sociale situation i verden trods udfoldede bestræbelser fremdeles langtfra er tilfredsstillende. Resolutionens operative del *endosserer* ECOSOCs res. 1139 (XLI) vedrørende omvurdering af den sociale kommissions rolle og bekræfter især den i nævnte resolution anførte målsætning og metode for FN's sociale program. Endvidere *anmodes* ECOSOC om gennem kommissionen for social udvikling (omdøbt fra den sociale kommission ved ECOSOCs ovennævnte resolution) at forberede et udkast til en deklARATION om social udvikling, som skal definere den generelle målsætning for social udvikling med henblik på behandling i Generalforsamlingen ikke senere end dennes 23. samling. Resolutionen *pålægger* generalsekretæren hvert tredje år at give Generalforsamlingen en redegørelse med praktiske konklusioner på grundlag af de periodiske beretninger fra medlemslandene om den sociale situation. Endelig *anmodes* generalsekretæren om gennem ECOSOC at forelægge 22. samling en beretning om virkeliggørelsen af ECOSOCs res. 1139 (XLI) m. v., og det *beslattes* at give dagsordenpunktet høj prioritet på 22. samling. Resolutionen vedtoges ligeledes enstemmigt i plenarforsamlingen den 19. december 1966 (res. 2215).

3. udvalgs beretning: A/6614.

Beretning fra FN's højkommissær for flygtninge.

(Dagsordenens punkt 55).

3. udvalg behandlede på fire møder den 5.-7. december 1966 flygtningehøjkommissærens beretning om sin virksomhed i perioden 1. april 1965 — 31. marts 1966. Under debatten udtryktes almindelig anerkendelse af højkommissærens arbejde.

Flygtningehøjkommissæren, prins Sadruddin Aga Khan, fremsatte personligt over for 3. udvalg en række betragtninger over virksomhedens art og omfang. Det fremgik heraf bl. a., at flygtningeproblemet i Europa var stabiliseret i en sådan grad, at begrænset finansiel bistand var tilstrækkelig. I Latinamerika agtedes foretaget en undersøgelse med henblik på øget hjælp til gamle samt fysisk og mentalt handicappede flygt-

ninge. I Asien gennemførtes programmer for tibetanske flygtninge i Nepal og Indien og handicappede flygtninge i Macao.

Det var imidlertid i Afrika, at flygtningehøjkommissæren mødte de største problemer. Inden for de seneste måneder var antallet af flygtninge steget fra ca. 600.000 til ca. 700.000, og stigningstakten ville fortsætte, såfremt de underliggende problemer ikke løses. I reglen måtte flygtningene i Afrika varigt integreres i asyllandenes økonomi, fortrinsvis landbruget, og højkommissæren opfordrede værtslandene til at støtte de internationale hjælpeprogrammer i denne henseende.

Mens flygtningehøjkommissærens opgaver principielt hverken kunne begrænses i tid eller geografisk udstrækning, fandt han det uheldigt, at flygtningenes „grundlov“, konventionen om flygtninges status af 28. juli 1951, strengt taget kun havde gyldighed for flygtninge fra tiden før 1. januar 1951. Han havde derfor foreslået og ECOSOC godkendt en tillægsprotokol til konventionen bestående af 11 artikler, som ville fjerne denne begrænsning og i øvrigt styrke samarbejdet mellem medlemslandene og flygtningehøjkommissæren.

Med hensyn til finansieringen af 1966-programmet var der en mangel på ca. 1 mill. dollars i forhold til budgettets 4,2 mill. dollars. For 1967 var der skønnet et behov på 4,7 mill. dollars, som endog kunne vise sig at være for lavt anslået i betragtning af de øgede problemer i Afrika. Han opfordrede på denne baggrund regeringerne til at yde den fornødne støtte, idet det ville være urealistisk at forvente afgørende finansiel bistand fra private organisationer.

I løbet af debatten fremsatte 16 lande, herunder Norge, *et resolutionsforslag*, iflg. hvilket Generalforsamlingen *anmoder* højkommissæren om fortsat at yde bistand til flygtninge og bidrage til varige løsninger på deres problemer ved a) at lette deres frivillige repatriering gennem sådanne skridt, som skønnes egnede under hensyn til opgavens humanitære karakter, b) at lette flygtningenes resocialisering i asyllandene og med henblik herpå yde disse — især udviklingslandene — et maksimum af bistand og c) at sikre fornøden samordning med andre FN-organers og regionale organisationers bestræbelser på dette område. Endvidere